

Forholdet i Virkeligheden er dette, at den europæiske oversøiske Handel er gaaet tilbage og har maattet gaa tilbage paa Grund af Ændringer, varige Ændringer i de oversøiske Lande. Og saadann lader sig uden Vanskelighed paavise. Vi kan tage alt, hvad vi har af asiatisk Statistik i Hænderne; vi kan tage indisk Statistik, vi kan tage japansk Statistik, vi kan tage den mangelfulde kinesiske Statistik; det taler alt sammen det samme Sprog: en rivende Udvikling med det fuldkomne klare Maal: Vi vil forsyne os selv det mest mulige, og vi vil mere end det, vi vil søge at dygtiggøre os selv til at træde ind som Konkurrenter sammen med jer eller overfor jer i det, der naturligvis altid vil blive tilbage af Verdenshandelen.

At Forholdene paa dette Omraade er ændret, er udenfor al Tvivl, og ligesaa er det udenfor al Tvivl, at dette har virket i højeste Grad tilbage paa en anden stor økonomisk Enhed, som ogsaa er saa heldigt stillet, at den er i Stand til at leve paa sig selv, nemlig Amerika. Dette fremgaar tydeligt af den amerikanske Handelspolitik, som er slaet an i Tiden efter Krigen, og som kun kan betegnes som en højmerkantilistisk Politik. Jeg henviser til en Resolution, som blev vedtaget i 1920 af en over hele Amerika spredt Forening, der har til Formaal at virke til Udvikling af Udenrigshandelen, og som var fyldt Punkt for Punkt med saa vidtgaaende merkantilistiske Krav, at man ganske roligt kan sammenligne dem med Colberts Forordninger og med de berygtede engelske Søfartslove i sin Tid.

Jeg kan tage andre, mange andre Vidnesbyrd frem. Jeg kan f. Eks. læse en Tale, som blev holdt den 7. September 1920 i Minnesota af den daværende amerikanske Præsident, hvori han siger — med den højterede Formands Tilladelse nu og for senere Citater: „Naar Amerika kan producere tilstrækkeligt til at tilfredsstille Amerikas Fornødenheder — og der er næsten ingen Grænser for vor Kapacitet og vore Hjælpekilder —, saa er jeg ligeledes for først at fremhjælpe den amerikanske Produktion; jeg anbefaler, at Amerika foretrækker Produktion af Amerikas produktive Virksomhed, fordi gode materielle Betingelser er Forudsætningen for vor højere Stræben, og Færm og Fabrik er uadskilleligt sammenknyttede i det amerikanske Livs store økonomiske Bygning.“

Jeg henviser til Indskrænkningen i U. S. A.'s Indvandringspolitik. Jeg henviser til den nye Toldlov af 1922. Og hvis man vil indvende her, at der er mange

amerikanske Demokrater, som er imod Højbeskyttelsen, saa maa hertil svares: Det er de paa Grund af deres Modstand mod Trusterne, men ikke, fordi de ønsker, at der skal konkurreres med amerikansk Produktion fra den oversøiske. At de ikke ønsker det, viser sig jo ganske tydeligt derigennem, at netop de amerikanske Landbrugere har faaet sat de høje Toldsatser paa Landbrugsvarer igennem, som Tariffen af 1922 rummer, og vi ved jo, at Demokraterne er særlig stærkt repræsenterede mellem Landbrugerne, som vel egentlig er Partiets Hovedstøtte.

Vi ser ogsaa allerede Virkningen af denne Politik. Vi ser, hvorledes i 1922—23 Indførselen fra Europa til U. S. A. i Forhold til den hele Indførsel gaar ned med 16,6 pCt., imod hvad den var før Krigen. Og ganske tilsvarende Forhold udviser f. Eks. den japanske Statistik.

De Omraader, vi taler om her, er to, hvoraf hver er en Trediedel af alt Land paa Jordens Overflade. Og her er det dog en ganske umiskendelig Tendens, der giver sig Udslag. Hvor vi vil stikke Søgeren ned og hente en Prøve fra disse Samfund, overalt finder vi det samme, og det samme ganske naturlige, nemlig Mennesker, der er kommet til Bevidsthed om, at de ogsaa kan noget, som fremfor alt er kommet til Bevidsthed om, hvad deres Jord ligger inde med af Produktionsmuligheder, og som har lært af os Europæere, der jo ikke har gjort andet fra det Øjeblik, vi kom i intens Berøring med det fjerne Østen, end netop at fortælle dem, at deres store uopnaelige kunstneriske Teknik duede slet ikke, det var ikke noget, Menneskene havde Brug for, nej, de skulde slaa sig paa europæisk Teknik, det var noget, der betalte sig — hvad den naturligt ogsaa gør. Men medens den første Teknik jo aldrig kunde komme til at konkurrere med os, for vi anlægger nu en Gang ikke Menneskeliv paa Snurrepiberier, saa er det jo givet, at før eller senere maatte den anden Teknik komme til at konkurrere med vor, og det er altsaa dette Punkt, som er naaet for Øjeblikket, og naaet i fuld Overensstemmelse med disse Menneskers naturlige Udvikling. De er blevet sig bevidst; de har ikke Lyst til at give os deres Arbejdskraft; de har ikke Lyst til at lade os udnytte sig; de vil selv forsyne sig, og de vil om muligt konkurrere med os. Naar denne Tendens finder Sted paa to Trediedele af Jordens Overflade, hvor kan man da tænke sig Muligheden af, at noget økonomisk Forhold skulde kunne blive behandlet med Nytte i Europa, uden at man tog Hensyn til denne Udvikling?